

Penktadienis. Dievo Meilė

Begalinė Dievo meilė kiekvienam žmogui. Viešpats mus myli visada. Taip pat kai jį įžeidžiame, gailisi mūsų. Mūsų atsiliepimas. Pirmasis įsakymas. Dievo meilė kiekvienos dienos nutikimuose.

2025-03-28

I. Visame Šventajame rašte nuolat kalbama apie Dievo meilę mums. Esame įvairiai su ja supažindinami. Esame užtikrinami, kad net jei motina pamirštų savo iščių sūnų, Jis

niekad mūsų nepamirš, nes įrėžė
mūsų vardą savo rankos delne, kad
nuolat turėtų mus prieš akis¹.

Pirmasis Mišių skaitinys iš pranašo
Ozėjo knygos – vienas iš tekstų,
parodančių jaudinantį Dievo meilės
triumfą po savo tautos neištikimybių
ir veidmainiškų atsivertimų. Izraelis
pagaliau pripažįsta, kad jo neišgelbės
žmogiškos sąjungos nei savo
rankomis padirbti dievai², nei tuščios
sudeginimo aukos, o tik meilė,
išreikšta per ištikimybę Sandorai.
Tada nujaučiama beribė laimė. Pats
atsivertimas yra Dievo meilės
vaisius, nes viskas gimsta iš Jo, kuris
dosniai mus myli. *Aš trokštu pagydyti
jų atkritimą, – skaitome, – mylėti juos
savaimingai! Juk mano rūstybė
Izraeliui atslūgo. Aš būsiu tarytum
rasa Izraeliui, kad tas sužydėtų kaip
lelija ir išsikerotų kaip Libano miškas.
Jo atžalos turės paplisti, jo grožis
teprilygs alyvmedžio grožiui, jo
kvapas – Libano kvepėjimui. Jie vėl*

*įsikurs mano paunksnėj, ir vėl jie
augins javus, vešės tarsiai
vynuogienojas, kurio vynas garsus
kaip Libano³.*

Niekad neįsivaizduosime, kaip
Dievas mus myli. Kad mus išgelbėtų,
kai buvome pražuvę, atsiuntė savo
Viengimį, idant atiduodamas savo
gyvybę išpirktų mus iš būklės, į kurią
buvome nupuolę: *Dievas taip pamilo
pasaulį, jog atidavė savo viengimį
Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki,
nepražūtų, bet turėtų amžinąjį
gyvenimą⁴*. Ta pati meilė paskatina Jį
atsiduoti mums iki galo įprastu būdu,
gyvenant malonėje esančioje sieloje:
*Jei kas mane myli, laikysis mano
žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes
pas jį ateisime ir apsigyvensime⁵*. Ir Jis
bendrauja su mumis mūsų širdies
gelmėje, tomis maldos valandėlėmis
ir bet kurią dienos akimirką.

„Netgi tau tarnausiu, nes atėjau
tarnauti, o ne kad man tarnautų. Esu

draugas, ir narys, ir galva, ir sesuo, ir brolis, ir motina; visa tai esu, ir tenoriu su tavimi artimos draugystės. Aš, vargšas dėl tavęs, elgeta dėl tavęs, nukryžiuotas dėl tavęs, palaidotas dėl tavęs; danguje užtariu tave prieš Dievą Tėvą; o žemėje esu Jo pasiuntinys prieš tave. Viskas esi man, brolis ir bendrapaveldėtojas, draugas ir narys. Ko nori daugiau?“⁶. Ko daugiau galime trokšti? Kai kontempliuojame Viešpatį kiekvienoje iš *Kryžiaus kelio* scenų, iš širdies mums į lūpas nesunkiai ateina žodžiai: „Žinodamas, kad taip mane myli, Dieve mano, kaipgi neišėjau iš proto?“⁷.

II. *Nėra tokio kaip tu tarp dievų, Viešpatie! Juk tu didis ir darai nuostabių darbus; tu vienas esi Dievas*⁸. Vienas didžiausių nuostabių darbų yra meilė, kuria Jis mus myli.

Myli mus asmenine ir individualia meile, ir kiekvieną atskirai. Niekad nesiliovė mus mylėjęs, mums padėjęs, mus saugojęs, bendravęs su mumis; net didžiausio nedėkingumo iš mūsų pusės akimirkomis arba kai darome sunkias nuodėmes. Galbūt kaip tik šiomis liūdnomis aplinkybėmis iš Dievo sulaukiame daugiausia dėmesio, kaip mums tai parodo palyginimais, kuriuose ypač išreiškia savo gailestingumą: prapuolusi avis vienintelė nešama ant pečių; šeimos tėvo puota skirta sūnui, kuris iššvaistė palikimą, bet mokėjo grįžti atgailaudamas, pamestos drachmos šeimininkė rūpestingai ieško tol, kol randa...⁹

Per visą mūsų gyvenimą Dievo dėmesys ir jo meilė kiekvienam mūsų yra nuolatiniai. Turėjo omenyje visas aplinkybes ir įvykius, per kuriuos mums teko praeiti. Yra greta mūsų kiekvienoje situacijoje ir kiekvienu momentu: *Ir štai aš esu su*

*jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos*¹⁰, iki paskutinės mūsų gyvenimo akimirkos.

Kiek kartų dėjosi susitikęs netyčia!
Džiaugsme ir skausme, per tai, kas iš pradžių mums atrodė kaip didelė nelaimė, drauge, bendradarbyje, kunige, kuris mumis rūpinosi...
„Kartu pagalvokime apie Jėzaus meilės mums stebuklą. Viešpats ateina mūsų pasitikti, Jis laukia mūsų taip, kad negalime Jo nepamatyti. Jis pašaukia kiekvieną asmeniškai. Jis kalba apie mūsų reikalus, kurie taip pat yra ir Jo reikalai. Jis žadina mūsų sąžinę atgailauti ir dosniai atveria ją, išpausdamas sielose ištikimybės troškimą bei norą būti Jo mokiniais“¹¹.

Kaip meilės įrodymą paliko mums sakramentus, „dieviškojo gailestingumo latakus“. Tarp jų, kadangi galime priimti juos dažniau, ypač šiandien dėkojame už Išpažintį,

kur mums atleidžia nuodėmes, ir Šventąją Eucharistiją, kur panoro likti kaip ypatingas meilės žmonėms įrodymas.

Iš meilės savo Motiną davė mums už mūsų Motiną. Kaip šios meilės ženklą davė mums ir Angelą, kad mus saugotų, mums patartų ir mums teiktų begalę paslaugų, kol ateis mūsų perėjimo žeme pabaiga, kur Jis mūsų laukia, kad duotų mums pažadėtą Dangų, laimę beribę ir nesibaigiančią. Ten turime paruoštą vietą.

Jam viena iš šios dienos Mišių malda sakome: *Viešpatie, tegu tavo Dvasios veikimas mumyse iki gelmių persmelkia visą mūsų esybę, kad vieną dieną pilnutinai įgytume tai, ką dabar gauname Eucharistijoje*¹². Ir dėkojame Jam už tiek daug Meilės, tiek daug dėmesio, kurio nenusipelnome. Ir stengiamės užsidegti troškimais: už Meilę

mokama meile. Poetiškai šią idėją išreiškia Francisca Javiera del Valle: „Tūkstantį gyvybių atiduočiau, jei tiek gyvenčiau, kad turėčiau tave... ir tūkstantį... ir dar tūkstantį duočiau..., kad tave mylėti galėčiau... ta tyra ir stipria meile, kuria Tu, būdamas tuo, kas esi... mus myli nuolat“¹³.

III. Mišių Evangelija mums sako: *Vienas iš Rašto aiškintojų atėjęs paklausė Jėzų: Koks yra visų pirmasis įsakymas? Jėzus jam atsakė: Pirmasis yra šis: Klausyk Izraeli, – Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Viešpats; tad mylėk savo Viešpatį Dievą visa širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis*¹⁴. Iš kiekvieno žmogaus Jis laukia besąlygiško atsako į savo meilę mums.

Mūsų meilė Dievui pasireiškia tūkstančiu mažų kiekvienos dienos

nutikimų: mylime Dievą per gerai atliktą darbą, šeimyninį gyvenimą, visuomeninius santykius, poilsį... Viskas gali pavirsti meilės darbais. „Kol nepaisydami savo klaidų ir ribotumo stengiamės kuo tobuliau atlikti savo pareigas, mūsų siela karštai trokšta atsiplėšti nuo kasdienybės. Ji veržiasi Dievop lyg geležis prie magneto. Žmogus, pagautas švelnaus jaudulio, pradeda vis labiau mylėti Jėzų“¹⁵.

Kai atsiliepiame į Dievo meilę, įveikiamos kliūtys; ir priešingai, be meilės net patys mažiausi sunkumai atrodo nepakeliami. Viskas tampa pakenčiama, jei yra vienybė su Viešpačiu. „Tačiau visi dalykai atrodo sunkūs tiems, kas nemyli; mylintiems, atvirkščiai, tas pat atrodo lengva. Nėra kančios, kad ir kokia būtų žiauri ir besaikė, kurios meilė nepadarytų pakenčiama ir net menka“¹⁶. Džiaugsmas, išlaikomas net sunkumuose, aiškiausias ženklas,

kad Dievo meilė lemia visus mūsų veiksmus, nes – kaip komentuoja šventasis Augustinas – „tas, kuris myli, arba nejaučia sunkumo, arba myli patį sunkumą (...). Mylinčiųjų darbai niekad nebūna varginantys“¹⁷.

Meilė Dievui turi būti aukščiausia ir absoliuti. Šioje meilėje telpa visos taurios ir tyros žemiškos meilės, pagal konkretų gautą pašaukimą ir kiekviena – sava tvarka. „Būtų neteisinga sakyti: ‘Arba Dievas, arba žmogus’. Reikia mylėti ‘Dievą ir žmogų’; pastarąjį niekad ne labiau nei Dievą ar priešingai Dievui, ar lygiai su Dievu. Kitaip tariant: meilė Dievui, be abejo, vyraujanti, bet vienintelė. Biblija skelbia Jokūbą šventu ir Dievo mylimu; tai įrodo septynerius metus paskirdamas laimėti Rachelei kaip žmonai, ir jam atrodo, jog tų metų nedaug – taip jis ją mylėjo. Pranciškus Salezietis šiuos žodžius komentuoja: ‘Jokūbas, – rašo,

– myli Rachelę visomis jėgomis, ir visomis jėgomis myli Dievą; bet ne taip myli Rachelę kaip Dievą, ir Dievą – ne taip kaip Rachelę. Dievą myli kaip savo Dievą aukščiau visko ir labiau nei save; Rachelę myli kaip savo moterį labiau nei kitas moteris ir taip kaip save. Dievą myli absoliučia ir aukščiausia meile, o Rachelę – santuokine meile; viena meilė nėra priešinga kitai, nes meilė Rachelei nepažeidžia aukščiausių Dievo meilės prioritetų”¹⁸ —

Meilė Dievui būtinai pasireiškia meile kitiems žmonėms. Išorinis mūsų vienybės su Dievu ženklas - būdas, kaip gyvename artimo meilę su tais, kurie yra greta mūsų. *Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai...*¹⁹ —, sakė mums Viešpats: iš elgesio taktiškumo, tarpusavio pagarbos, palankiausio galvojimo apie kitus, mažų pagalbų namie ir darbe, iš meilaus ir deramo broliško

pataisymo, iš maldos už tuos, kam labiausiai jos reikia...

Prašykime šiandien Mergelės, kad pamokytų mus atsiliepti į jos Sūnaus meilę ir kad mokėtume darbais mylėti Jos vaikus, mūsų brolius.

1 Iz 49, 15–17.

2 Plg. Oz 14, 4.

3 Oz 14, 2–10.

4 Jn 3, 16.

5 Jn 14, 23.

6 Šv. Jonas Ausaburnis, Homilijos apie Šv. Matą, 76.

7 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 425.

8 Ps 86, 8. 10.

9 Plg. Lk 15, 1 ir toliau.

10 Mt 28, 20.

11 Šv. Chosemarija, *Kristus eina pro šalį*, 59.

12 Malda po komunijos.

13 Francisca Javiera del Valle, Decenario al Espíritu Santo, Rialp, Madridas, 1974, 4-asis leid., p. 139.

14 Mk 12, 28–30.

15 Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*, 296.

16 Šv. Augustinas, Pamokslas 70.

17 Šv. Augustinas, De bono viduitatis, 21, 26.

18 Pal. Jonas Paulius I, Bendroji audiencija, 1978 m. rugsėjo 27 d.

19 Jn 13, 35.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/penktadienis-dievo-meile/](https://opusdei.org/lt-lt/article/penktadienis-dievo-meile/)
(2025-04-05)